

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT À CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

COBRA FAMA.

Jo ab los refrans hi tinch alló que se 'n diu una fè cega, porque en general veig que són unas veritats com un temple.

¿Quí li havia de dir, al que va sentar *Cobra fama* y *calat à jéurer*, que en tots temps fòs aquesta una sentència tant exacta com las matemáticas?

Jo no diré que no hi haigian pastissers capassos de fer carquinyolis tant bons y pot ser millors que 'ls del forn de Sant Jaume, pero, no hi puch fer més, en no sent d'aquest forn, ja no me 'ls menjo ab aquella confiança de superioritat.

¡Sí, crech jo que en molts fondas, y fins en casas particulars, pòden cuynar inmillorablement monjetas ab llorells! Donchs, no senyor: si las vull menjar de gust, tinch d'anar al Falcó.

¡Y tot per la fama!

No 's creguian, que aixins com aquest adagi es exacte per la part bona, no ho es menos per la part dolenta.

Un jove tè fama de jugador ó malt gastador, y 'l dia que s'acosta á un que li coneix aquell vici, per demanarli si li vol deixar una pesseta per una necessitat de moment, ja pòt ser tant certa com vulguian la necessitat, que l'altre, ó no li deixa la pesseta, ó li deixa plenament convensut de que no la veurá més.

Si un altre tè fama de calavera, per mes

que no ho siga, y s'acosta per *bons fins* á una noya, sobre aquesta cau continuament una pluja de consells, que no hi han parayguas que hi valguian, porque ab mes ó menos cumpliments despedeixia al que la rodeja, que *no pot ser* per alló dels *bons fins*.

¡Quántas y quántas noyas posarian la ma al foch, si ab aixó puguessian provar la seva inocencia, y no trovan un subjecte que vulguia carregar ab ellas, sols per la mala fama que de ellas se tè per algunas apariencias mes ó menos infundadas!

Jo he conegut un xicot, que no sè per quins set sous va adquirir la fama de *bon minyó*, y per bon minyó era tingut en tot lo que feya ó deixava de fer.

Se deya Joseph y li deyan Jepó. ¡Tal vegada lo nom va ser una part molt essencial, sino 'l tot, pera que obtingués la fama que va lograr.

Ningú, parlant de 'n Jepó, tenia mes boca que per alabarlo.

—Home, deya un seu company á un altre, ¿no sabs quí acaba de sortir de casa?

—¿Quí?

—En Jepó.

—¡Pobre xicot!

—Ha vingut á demanarme dos duros.

—¡Que es bon minyó!

—¡Ah, sí! Cau de bó.

¿Veuhén? Si aixis com en Jepó va comensar per dirse *Jepó*, hagués comensat per demanar dos duros al un y al altre, hauria sigut un perdut, pero com quan los demanava ja tenia la bona fama adquirida, tot era bondat.

No sè com va anar, que un dia en Jepó va entrar en un cafetí y va aficionarse al joch, y ¿s pensan que per aixó va desmeréixer en la seva bona fama? ¡Ca, ca! ¿Saben lo que deyan?

—Fulano: ahí vaig véurer á n' en Jepó que jugava.

—¿Vols dir?

—T'ho asseguro. ¿No 't dich que jo mateix lo vaig veurer?

—¡Pobre xicot! Sempre 'l pelarán, porque ¡com tè aquell genitl...

—Per aixó ho sento. ¡Si es tan bon minyó!

¡Y velshi aquí un home planyut fins en los seus vicis! ¿per qué? Per una bona fama que se li havia posat demunt, mes ben dit que no pas que ell s'havia conquistat.

Ja veurán, que encara no acaba aquí el quento de 'n Jepó.

Un diumenge al vespre en Jepó ab altres companys va anar al ball del Tívoli. Es dir, entre 'ls molts vespres que hi anava, 'ls explicaré lo que va passar en un d'ells.

Assistían al Tívoli, sols per véurer los fochs artificials y per véurer ballar, la senyora Rosa y la seva filla, que 's deya Laura.

—No ballias ab ningú, noya, deya la mamá á la filla, perquè aquí no hi vénen mes que caps verts.

—¡Ay no, no, mamá! contestava la Laura, ¡Déu me 'n guart!

—Ola, ¿vostés per aquí senyoras? diu un jove acostantse á ellas.

—¿Qué tal, Ramonet? contestá preguntant la senyora Rosa. ¿La seva mamá y tots los demés bons?

—Sí, senyora, gracias. Senyoreta Laura, be 'n ballarém algun...

La senyoreta semblava que de ganas de ballar ab en Ramonet non' hi faltavan.

—Dispensi, salta la mamá, pero no m' agrada que ballia aquí.

—No insisteixo, porque veig que senyalan uns rigodons y 'ls companys deuen esperar-me per formar quadro. Als peus de vostés.

—Passiho bè. Recados á la familia.

En aquet mateix moment passa en Jepó.

—Que Dèu me las guart, senyoras, diu passant de llarch.

—Mamá, miris en Jepó.

—Jepó, Jepó! crida la senyora Rosa. ¿Qué no 'ns vol dir res?

—Sí, senyoras, ja hauria tornat, pero ara anava á véurer un *quadro* de allí baix, ahont diu que ballan los rigodons á la francesa.

—Séguia, séguia, ja hi anirà després.

—Seuré ab la condició que tinch de ballar un *schotis* ab lo senyoreta,

—Bueno, tot s' arreglará, diu la senyora Rosa. La noya aquí no balla ab ningú, pero vosté es diferent de tots los demés.

Es lo cas que per *bon minyó* la Laura surt á ballar ab ell. La mare, ni 's mou del puesto, porque com la noya ¡va ab en Jepó!

Mentres aquet estava ballant, se 'ls acosta en Ramonet.

—¿Creyia que no ballava, Laura?

—Jo li diré, ¡com que 'n Jepó ho ha demanat á la mamá y es tan bon minyó!

Aixó ho va dir la noya ab veu baixa.

—Jepó, diu en Ramonet que 'l coneixia, ¿qué 'm deixarás donar una volteta ab la Laura, bon minyó?

—Si ella ho vol...

—Donemla, diu ella. Esperins aquí que la mamá no 'ns vegi.

—Bueno, vagin.

—¡Quin xicot mes bon minyó! diu la Laura ballant ab en Ramonet.

—Y tal si ho es! aquest contesta.

S' acabá 'l *schotis* y en Jepó torna la Laura al costat de la mamá, essent tingut per bon xicot per aquesta, per la Laura y per en Ramonet; tres personas distintas y cap de verdadera.

¡Calculian vostés quin modo de tenir y sostenir la fama de bon minyó!

¡Prou sabia ben bè ahont tenia el peu esquerra aquell que va dir: *Cobra fama!*

L'ONCLE.

UNA ESCAPADA.

ROMANSO.

I.

Es la nit fresca y humida,
Fosca com gòla de llop,
No molt tart, pues lo relotje
Tot just ha tocat las nou,
Quan de una casa que s' alsa

A dintre de un carreró
Sense sortida, y ocupa
Ab son frontis lo espay tot,
A la que móltras finestras
Y lo enmascarat color
Dónan lo fatal aspecte
De fábrica ó de presó,
Surt un galan, mira á fora
Com si algú li fes temor,
Y al observar que se está
En lo carrer bern y sol
Se embolica ab la esclavina,
Llansa ab satisfacció
Un suspir, y tira avall
Confontense ab la foscó
Que fa un tot de los carrers
Y casas que hi ha allí prop.

II.

Es la hora de la quietut,
Res se sent que soroll fassa,
Ni cantan los aucellets,
Ni lo gos ab rabia lladra,
Ni gats per los terrats miolan,
Ni lo gall anuncia la auba.
Per demunt de la ciutat
Se estén una espessa capa
De boira, que los objectes
Tots abriga ab sa mortalla,
Y no permet que se veigi
Un bou á las quatre passas;
Mes qui pogués las tenebras
Penetrar ab sa mirada,
Veuria marxar dos homens
Ab cautelosas pitjadas,
Ab lo xambergó endavant
Sens deixar véurer la cara,
Ab la capa recullida
Y per munt ben embossada.
Lo un endavant camina
Lo altre 'l segueix á sis passas,
Si aquell se detura, aquet
Ab estudi lo altre para,
Si ell depressa, aquet depressa
Per no pérdrer la distancia;
Y aixis van per lo camí
A derrera de lo un, l' altre.

III.

Per últim lo primé arriba
Prop de un castell arruinat
Ahont hi ha una caseta blanca
Que ennegreix la fosquedat;
Fa la senyal convinguda,
Donant quatre cops de mans;
Y en una reixa daurada,
Que es balcó de un cuarto baix,
Se presenta una nineta
A premiar al séu amant
Per la molestia que 's pren
De visitarla tan tart
En una nit tan dolenta
Que á qualsevol fa fredat.
Entre los dos se comensa
Col-loqui de enamorats
Ple de tendresas, carinyos,
Juraments apassionats

Y—¿tú me estimas?—Te ho juro.

—¿Me olvidarás?—No, ¡jamay!

—Te ho juro jo també á tú.

Y ans de que trascorri un quart
Per los ferros de la reixa
Passa la nina sa ma
Que besa 'l galan frenétich
De amor y felissitat.

IV.

—¡Prou!! crida una veu terrible,
Que ja no os puch mes sufrir.
¿Voleu estar festejant
Fins á demá demati?
Escollant aixó se quedan
Sense paraula que dir
Los amants, y un home calvo
Que es lo que ha fet aquell crit
Continúa ab veu airada:
—Ara conech lo motiu
Perque de estudi te escapas
Ab cautela cada nit;
Ara veig la causa clara
Del poch cas que fas de mí,
De no saber las llissons
De francés ni de llatí,
Y de ser tú lo mes burro
De los deixebles que tinch.
¡Arri! segueix cap á casa,
Torna de seguida en mí,
¿Qué dirian los teus pares
Si te descuidés aixis?.....
Y agafantlo per 'l clatell
Li fa desfer lo camí
Mentres la nina esglayada
Se 'n torna cap á son llit.

V.

Y se conta que per pena
De un desacato tan gran,
Lo galan va estar tres dias,
¡Tres dias sense dinar!

Lo cusí.

¡FORA DONAS!

Ja comensan per no agradarme las *bellas*,
perque ab lo temps la *b* se torna *v* y 's quedan *vellas*.

Las *frescas* no m' agradan, porque á la ménos pensada surten ab una de *fresca*.

Las *francas* no m' agradan, porque encara que 's barata una cosa *franca*, ja es sabut alló de que lo barato es car.

Las *grossas* no m' agradan, ¡hey, no parlem de rifas! porque cada *grossa* es dotze dotzenas y no hi ha per tant.

Las *primas* no m' agradan, porque una *prima* es una part petita del contracte, y jo vull lo tot.

Las *coquetas* no m' agradan, porque las *cocas* no mes poden servir per pèndrer xocolate.

Las *blancas* no m' agradan, porque una

PÚBLICHS DE TEATROS (per T. Padró.)

Entusiastas de'n Rossi y dels macarrons.

Aficionats al vauzeville y á quilotar pipas.

¿A donde va ese cuerpo, salero Pepe? ¿A donde va?

- Noy en Pitarra que avans nos feya riurer; aquestany nos fa plorar.
- Ya se sab de las riallas, ne venen plorallas.

blanca es una pesseta, y una pesseta no serveix ni per dona ni per dot.

Las morenas mo m' agradan, perquè sempre penso que *Sierra Morena* està atestada de saltejadors.

Las fredas no m' agradan perquè tot lo fret me fa posar pell de gallina ó 'm fa venir mal de caixal.

Las dolsas no m' agradan, perquè hi ha massa gent llaminera.

Las saladas no m' agradan, perquè tot lo salat fa venir massa set.

Las sencillas no m' agradan, per la mateixa rahó que las blancas.

Las flacas no m' agradan, perquè l' única flaca que vull tenir es la de mantenirme solter.

UN CONCO.

LO PAVO REYAL Y 'L ROSSINYOL,

FÁBULA.

Al jardí del general
Durant horas de sol,
Hi cantava un Rossinyol
Propet del Pavo reyal.

Las ninyeras y assistents,
Que al lloch aquell acudian,
Ab goig, festejant, sentian
Del Rossinyol los accents.

Y per dir á una ninyera,
Un soldat, que bè parlava,
Está net, la comparava
Del aucell ab la parlera.

Lo Pavo, com que no 's sent
May comparat, plé de enveja
Dintre la gabiá pateja,
Esbravantse en son torment.

Lo Rossinyol va deduhí
Del Pavo tot lo fracás,
Pero ell, sens ferne cas,
Tornava á cantar allí.

Un dia, 'l cantor, de un vol,
Del Pavo 's fica en la gabiá;
Y, va 'l Pavo plé de rabia
Per picar al Rossinyol.

Llest, aquet, pót escapar,
Lo Pavo se las espinya,
Y 'l Rossinyol pót cantar:
—Si l' enveja 's tornés tinya,
¡Quánts tindrian de gratar!

LO MESTRE.

¡Ja hi tornem á ser! La secció de la *Gata*, disfrassada ab lo nom de *Teatro catalá*, se ha donat de nou á llum y ab éxit. La ploma de D. Serafi Pitarra es la mateixa de sempre, embelesadora, festiva y brillant. Lo proverbizarzuela *Si us plau per forza* va divertir en gran á la concurrència, y lo mateix hauria suchseit ab la pessa *Cosas del oncle* si lo armer hagués posat mes cuydado en carregar las pistolas que se havian de disparar y

no van voler ferho. Que se hi ha de fer... lo home proposa y las pistolas no tiran.

Los actors bè.

* * *

—Senyor Cosme, diuhen que ab la pluja 'ls bolets van tant bè, y ara jo tinch de portar barret de copa alta perquè 'l bolet se 'm va tot espalllar de tant mullat.

—A mí me 'n passa un' altra, senyor Gregori, tant fresca com aquesta. Diuhen que ab las plujas los cargols surten, y jo tenia un llit de ferro en l' eixida de casa, y ara 'm trovo que no 'n puch fer surtir los cargols de robellats que están.

* * *

—¿Sab que 'l Liceo s' ha obert?

—¡Jo no sé que tè aquell teatro!

—¡Perqué! ¿Perque no veu com voldria á n' en Rossi?

—No: ¿no diu que s' ha obert?

—Sí, senyor.

—¡Un dia 's cremal jun altre dia s' obra! ¡Ja no falta mes sino que un altre dia s' enfonsi!

COSAS QUE SE SON, SENSE SERNE.

Un vell solter es *avi*.

Un granuja aixerit, encara que no sábiga una lletra, es un *bon mestre*.

La que 's queda soltera y sense nebots, se queda per *tia*.

Un pagés sense herencia es un *hereu*.

Un tronat sense un clau que porta levita es un *senyor*.

Un bon home que no 's diguia Joan, es un bon *Jan*.

Un casat que jugant á la guerra fá tres faltas, es *capellá*.

Un viu, que la corra molt, es *calavera*.

—

Un músich que viatjava per Catalunya ab l' objecte de recullir cants nacionals, va anar per l' Ampurdá, y preguntá á un pagés de la casa ahónt estava:

—¿Me sabriaho dir quíns són, en aquesta terra, los *ayres nacionals* més comuns?

—¿Ayres? Prou: la tramontana y 'l garbí, contestá 'l pagés.

* * *

Erato, Homero, Lope de Vega, Espronceda, Circo dramátich, tot aixó són noms de societats dramáticas particulars, y encara es fácil que 'ns ne deixem algun en lo tinter. Parlant d' aixó diu lo *Diari de Barcelona* que li sembla que alguna societat haurá de plegar per falta de concurrents.

¡Vaya quinas ganas de profetisar mals! Home: ¿qué se ni dona á vosté si la gent vol di-

vertirse? Ja vindrá, home, dich, *diari*, la Quaresma, y allavors se dejunará. Deixi fer.

EPÍGRAMAS.

—Per lo que m' está debent.

¿No sent lo perquè 'm presento?

—Sí, senyor: de tant que ho sento

No 'm deix parlar 'l sentiment.

—¿Vol dar sa filla al meu noy?

¡Es un galan jove, guapo!

—¡Galan jove! No li dono.

¡No estich per gent de teatro.

SÍMILS AUCELLISTAS.

¿En qué se semblan los aucells al aygua?

—En que ténen plomas.

¿En qué se sembla la cúa del pavo reyal al pa?

—En que tè ulls.

¿En qué se semblan los aucells lliures als calsats?

—En que 's remontan.

¿En qué se semblan las gallinas á las peras?

—En que n' hi han de llocas.

¿En qué se semblan las perdius als hongos de moda?

—En que son curtas d' ala.

¿En qué se semblan los pigots á las donas?

—En que ténen la llengua molt llarga.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Mar-sal.—II. Pau-la.

Sol-lució al geroglífich.

Las paraulas, lo vent se las emporta.

XARADETAS.

I.

Prima fa suhar;

La segona guarda.

Lo tot ve de gust

Sempre que 's té gana.

II.

Es negació la primera;

Antich tractament es dos;

Dos y prima, home menut.

Lo Noy fa 'l tot al bressol.

GEROGLÍFICH.

DVANTDDITOTO + =

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1866.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companyia, Pasatje de Escudellers, número 4.